

Den av Ingemar Ingers upptecknade visan:
"Flickan och sjömannen", sjöng jag redan som
pojke på 1870-talet, fast utförligare och något
olika den av Ingers anförda.

Min version av densamma lyder så här:

Där gick en flicka uti en kage
Dill henne kom det en ung sjöman,
På varför går du så här allena
Giv mig ditt hjärta — gif mig lycka.

"På din begäran kan jag ej svara
Färtig jag är av för ringa stånd,
Din Genarinna kan jag väl vara
Men allra kärestan kan jag ej bli."

Jag har en vän, ja om han lever,
Som för sju år sen dragt bort från mej,
Och lever han så har han mitt hjärta
Men är han dödad, så har Gud hans själ."

Jag är den vännen, som för sju år sen,
Som för sju år sen dragt bort från dej,
Som sköna jungfru i mina armar
Jag är den vännen, ja visserlig."

" Och är det sanning allt vad du säger
På vis mig ringen du fått av mej "
Se här är handen och här ^{är} fingret
Och här är ringen jag fått av dej "

Och jungfrun skäder, han skäder ringen
Till dess han dignade, och föll till jord
Då tog han henne ~~på~~ i sina armar
Och kyssste henne så innerlig "

Alla kära flickor, ja flickor alla
Och denna visan lägg på ert sinn
Och varen sådana mot edra gossar
Som denna flickor var mot gossen sin "